

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 93/2019-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmíra Mamojku (sudca spravodajca) a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej spoločnosťou Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s. r. o., Hlavná 31, Trnava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Maroš Prosman, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Cdo 94/2018 zo 16. mája 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. augusta 2019 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia

jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Cdo 94/2018 zo 16. mája 2019 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“ alebo „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že podanou žalobou sa sťažovateľka ako žalobkyňa spolu s ostatnými žalobcami domáhala určenia, že sporné nehnuteľnosti patria do dedičstva po jej právnych predchodcoch. Okresný súd Brezno rozsudkom návrh žalobcov v celosti zamietol, a to výlučne s poukázaním na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie z dôvodu nevyčerpania okruhu účastníkov. Na základe odvolania podaného sťažovateľkou bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 15 Co 779/2014-200 z 30. septembra 2015. Na základe dovolania podaného sťažovateľkou najvyšší súd svojím rozhodnutím č. k. 5 Cdo 45/2016 z 25. apríla 2017 rozsudok krajského súdu č. k. 15 Co 779/2014-200 z 30. septembra 2015 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd následne rozsudkom č. k. 15 Co 97/2017-282 zo 4. októbra 2017 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) opätovne potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Sťažovateľka preto podala proti predmetnému rozhodnutiu krajského súdu dovolanie, v ktorom namietala nedostatočné vysporiadanie sa s otázkou tzv. núteného procesného spoločenstva, ktorú považovala za otázku zásadného právneho významu.

3. Sťažovateľka namieta porušenie označených práv v dôsledku odmietnutia najvyššieho súdu jej právnu vec prejednať a meritórne o nej rozhodnúť s odôvodnením, že účastníkmi konania neboli všetci do úvahy prichádzajúci dedičia po poručiťke – právnej predchodkyni sťažovateľky, ktorí mali mať postavenie tzv. nútených procesných spoločníkov. Vo veci je preto daný nedostatok vecnej legitímácie.

4. Uvedený právny záver má byť podľa konštatovania najvyššieho súdu uvedenom v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súčasťou ustálenej judikatúry, od ktorej nemal dôvod sa odchýliť. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukázal

na konkrétne rozhodnutia, ktoré považoval za rozhodnutia predstavujúce ustálenú prax pri riešení otázky okruhu sporových strán v spore o určenie, že vec patrí do dedičstva. Podľa sťažovateľky sa uvedené rozhodnutia týkali rozhodovania o veci inej právnej povahy, keď boli účastníci odkázaní notárom na občianske súdne konanie alebo sa prejednávala otázka platnosti závetu. V danej právnej veci sťažovateľka podaním žaloby mala v úmysle napraviť nesprávny zápis vlastníckych práv k nehnuteľnosti vo verejne dostupnom registri.

5. Súčasne podľa názoru sťažovateľky najvyšší súd absenciu aktívnej vecnej legitímácie vyslovil bez odkazu na konkrétnu hmotnoprávnu normu, v zmysle ktorej by sa v danej veci vyžadovala účasť všetkých právnych nástupcov. Dovolacím súdom uvedený odkaz na § 78 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) je výlučne len odkazom na procesnú normu obsahujúcu zákonnú definíciu tzv. núteného spoločenstva, ktoré však podľa názoru sťažovateľky nevyhnutne musí mať prepojenie na normu hmotnoprávnu, ktorá ako jediná môže v danej veci tzv. nútené spoločenstvo založiť. Žiadna z hmotnoprávnych noriem však v tomto prípade nútené spoločenstvo nezakladá. Je preto v rozpore so základným právom sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie, aby boli nad rámec zákonnej normy všeobecným súdom vyslovované procesné prekážky meritórneho posúdenia a rozhodnutia predmetnej veci.

6. V danej veci bolo predmetom interpretácie ustanovenie § 77 ods. 1 CSP (resp. v minulosti § 91 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Podľa sťažovateľky *„V zmysle ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu sú žaloby o určenie vlastníckeho práva, ktoré boli vyvolané konkrétnym dedičským konaním (kedy notár v prebiehajúcim dedičskom konaní odkázal dediča na občianske súdne konanie) tým typom žalôb, v ktorých je potrebné vyčerpať okruh účastníkov (pôvodný § 175 k O.s.p., v súčasnosti § 192 a nasl. CMP). V tomto prípade sa jedná o spor nerozlučných procesných spoločníkov, v ktorom dochádza k nútenému spoločenstvu účastníkov konania, teda k nútenej subjektívnej kumulácii. O spoločné práva a povinnosti, ohľadne ktorých sa rozhodnutie musí vzťahovať na všetkých účastníkov konania, sa jedná typicky v prípade konania o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, v konaní o neplatnosť závete alebo v konaní o popretie rodičovstva. V týchto konaniach je preto nevyhnutné, aby sa ich zúčastnili všetci, ktorí boli*

účastníkmi konania o dedičstve. Konečné súdne rozhodnutie totiž vo vyššie uvedených veciach samé o sebe vzniknutý spor vyrieši bez toho, aby vznikla potreba vyvolať ďalšie konanie.“. V danej právnej veci však sťažovateľka podala žalobu nezávisle od dedičského konania s cieľom napraviť stav, keď vlastnícke právo zrejme z katastra nehnuteľností svedčalo iným osobám ako tým, ktorým malo skutočne patriť. Cieľom sťažovateľky bolo určiť nehnuteľnosti do vlastníctva zomrelej osoby, po ktorej by sa až následne malo otvoriť nové dedičské konanie o znovuobjavenom majetku. Daný spor preto nebol sporom vyvolaným dedičským konaním, a teda nebol sporom v zmysle pôvodného § 175k Občianskeho súdneho poriadku (v súčasnosti § 192 a nasl. CMP).

7. Sťažovateľka zastáva názor, že „pokiaľ sa niekto obráti na súd s návrhom o určenie, že vec patrí do dedičstva, všeobecný súd nie je oprávnený vyhodnocovať, či tí, ktorí sa obrátili na súd s takouto určovacou žalobou, sú v konečnom dôsledku dedičmi poručiteľa. Otázka okruhu dedičov môže byť vyriešená výlučne len v dedičskom konaní. Pre potreby súdneho konania, predmetom ktorého je určenie, že vec patrí do dedičstva, má súd správne posudzovať výlučne len to, či ten, kto návrh podal, prichádza do úvahy ako dedič, a to v rámci splnenia podmienky naliehavého právneho záujmu. Určenia, že vec patrí do dedičstva, sa preto môže domáhať ktorýkoľvek z potenciálnych dedičov, inak by sa na účastníkov konania (žalobcov) kládli neprimerané procesné nároky, ktoré navyše neplynú zo žiadnej normy Civilného sporového poriadku, resp. zo žiadneho hmotnoprávneho predpisu. Každá osoba má totiž svoje samostatné a od ničoho neodvodené právo na ochranu svojho vlastníctva. Práve takýto postup považujeme za súladný s príslušnými ustanoveniami Civilného sporového poriadku a rešpektujúci základné právo osôb na poskytnutie súdnej ochrany a na prístup k súdu.

V konaní o určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva, sa nejedná o spor nerozlučných aktívnych procesných spoločníkov aj z toho dôvodu, že výrok súdu nie je spôsobilý prejaviť sa v zápise vo verejnom registri a v konečnom dôsledku tak na základe súdneho výroku žiadne práva žiadna strana konania nenadobúda. Toto súdne konanie je preto v istom zmysle neúplné a je nevyhnutné, aby dotknutá osoba iniciovala ďalšie konanie, ktorým je dedičské konanie o znovuobjavenom majetku. Až v tomto konaní bude predmetom šetrenia, či sa ho zúčastnia všetky do úvahy prichádzajúci právni nástupcovia zomrelej osoby.

Opačný názor by bol nesprávny, nelogický, vychádzal by z prílišného formalizmu, nemal by výslovnú oporu v žiadnom ustanovení hmotnoprávných predpisov a v konečnom dôsledku by sťažoval, ak nie úplne vylučoval, možnosť domáhať sa svojich práv na súde. Požiadavka účasti všetkých právnych nástupcov porúčiteľa v súdnom konaní plynúca z tzv. núteného spoločenstva totiž môže v niektorých prípadoch nedôvodne obmedziť právo žalobcu na súdnu ochranu. V niektorých prípadoch totiž nebude možné označiť všetkých právnych nástupcov po vzdialenom porúčiteľovi, a to z jednoduchého dôvodu, keď ani samotný žalobca nebude o ich existencii vedieť, prípadne nebude môcť zistiť ich osobné údaje, eventuálne nebude môcť získať ich súhlas so vstupom do konania na strane žalobcu. Uvedená situácia nastala taktiež aj v predmetnej veci, keď samotná Sťažovateľka nemohla získať súhlas iných potenciálnych dedičov so vstupom do konania, prípadne nebola schopná zistiť ich identifikačné údaje. V tomto prípade by bolo právo Sťažovateľky na súdnu ochranu porušené, keďže Sťažovateľka by nikdy nemohla byť z procesných dôvodov v danom type súdneho konania úspešná.“.

8. Sťažovateľka ďalej argumentovala, „že procesný inštitút tzv. núteného spoločenstva má za cieľ vylúčiť prípady, v ktorých by bolo rozhodované o právach a povinnostiach viacerých osôb bez účasti jednej z nich, ktorá by tak mohla byť na svojich právach ukrátená. Sleduje teda legitímny cieľ za použitia primeraných prostriedkov. V prípade žaloby o určenie, že vec patrí do dedičstva však existenciu tohto cieľa nenachádzame, nakoľko takéto rozhodnutie priamo sa do práv a povinností tretích osôb nepremietne, keďže nevyhnutne musí po ňom nasledovať osobitné dedičské konanie, ktorého sa už musia zúčastniť všetky dotknuté osoby, pričom ich účasť zabezpečuje notár disponujúc zákonom danými právomocami. Nie je spravodlivé a legitímne požadovať od fyzickej osoby, ktorá si bráni svoje práva, aby sama bez zákonom daných donucovacích prostriedkov zabezpečovala účasť veľkej množiny osôb, ktorá sa opätovne musí zísť v následnom dedičskom konaní. V danej veci preto nenachádzame dôvod na existenciu vyššie uvedenej procesnej prekážky v konaní o určenie, že vec patrí do dedičstva.“.

9. Sťažovateľka sa plne stotožňuje s argumentáciou Najvyššieho súdu Českej republiky, ktorá sa týka dosiahnutia individuálnej spravodlivosti v konaní o určenie, že vec

patrí do dedičstva. Sťažovateľka je toho právneho názoru, že tento súd argumentačne ustál absenciu núteného procesného spoločenstva v posudzovanom type sporu, keď vo svojom rozhodnutí vydanom pod sp. zn. 28 Cdo 2375/2012 z 9. januára 2013 vyslovil, že právo podať žalobu o určenie, že poručiteľ bol ku dňu svojho úmrtia vlastníkom majetku, má jednotlivo každý potencionálny dedič.

10. Sťažovateľka na základe prezentovanej argumentácie navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol nálezom, v ktorom by vyslovil:

„I. Najvyšší súd Slovenskej republiky svojim uznesením č. k. 8Cdo/94/2018 zo dňa 16. mája 2019 porušil základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu zaručené v ČL 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

II. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, 8Cdo/94/2018 zo dňa 16. mája 2019 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Súčasne navrhujeme, aby Ústavný súd rozhodol samostatným uznesením v zmysle § 73 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov o povinnosti nahradiť trovy konania Sťažovateľke, a to tak, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť trovy konania Sťažovateľke v sume 414,91 EUR na účet právneho zástupcu Sťažovateľky, a to do pätnástich dní od právoplatnosti tohto uznesenia.“

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská

11. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

14. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu

15. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

17. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú [čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012)].

18. Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať uvedené základné právo účastníkov garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

19. Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

20. Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 152 ods. 4 ústavy) (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

21. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti

medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

III.

Posúdenie sťažnosti ústavným súdom

22. Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia označených práv uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľky (a ostatných žalobcov) proti rozsudku krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba sťažovateľky a ostatných žalobcov zamietnutá z dôvodu nedostatku vecnej legitimácie s odôvodnením, že v spore o určenie predmetu dedičstva sú dedičia v čase smrti poručiťľa oprávnení voči iným osobám spoločne a nerozdielne, majú teda postavenie tzv. nerozlučných spoločníkov.

23. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu, ako aj v podanom dovolaní vo vzťahu k rozsudku krajského súdu predovšetkým namietala nesprávne právne posúdenie veci v otázke vecnej legitimácie. V podanom dovolaní teda sťažovateľka uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP, poukazujúc okrem iného na skutočnosť, že najvyšší súd sa v doterajšej rozhodovacej praxi nevyrovnal s nastolenou právnou otázkou, a tiež poukazujúc na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, ktorý zaujal v obdobnej veci opačný právny názor.

24. Z hľadiska ústavných limitov ústavného prieskumu rozhodnutí všeobecných súdov ústavný súd považuje ešte pred samotným prieskumom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu za žiaduce tiež pripomenúť, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať

právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

25. V nadväznosti na uvedené východiská ústavný súd v súvislosti s polemikou sťažovateľky s právnym názorom najvyššieho súdu, podľa ktorého v konaní o určenie predmetu dedičstva musia byť účastníkmi všetci do úvahy prichádzajúci dedičia, pretože rozhodnutie v danej veci sa vzťahuje na každého z nich, konštatuje, že tento právny názor najvyššieho súdu je v plnom súlade s ustálenou rozhodovacou praxou všeobecných súdov, na ktorú v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dovolací súd aj poukázal. Argumentácia najvyššieho súdu je z hľadiska ústavných limitov dostačujúca, výstižná a presvedčivá. Uznesenie najvyššieho súdu preto nemožno považovať za arbitrárne či zjavne neodôvodnené. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho názor svojím vlastným.

26. Ústavný súd tiež poukazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutie, a to uznesenie sp. zn. II. ÚS 260/2011 z 9. júna 2011, v ktorom sa už zaoberal sťažovateľkou nastolenou problematikou a v ktorom konštatoval, že „sťažovateľke nič nebráni podať novú žalobu o určenie, že sporné nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiteľovi, a to tak, že účastníkmi konania budú všetci do úvahy prichádzajúci dedičia po poručiteľovi. V závislosti od toho, či ten-ktorý dedič má rovnaký alebo odlišný názor vo veci samej, akomá sťažovateľka, môže sa stať žalobcom alebo žalovaným. V každom prípade však musí byť účastníkom konania, keďže rozsudok musí byť záväzný pre všetkých dedičov.“

27. Ústavný súd v posudzovanom prípade nemá dôvod meniť svoj už vyslovený právny názor, a preto v podrobnostiach odkazuje na už citované svoje skoršie rozhodnutie, v dôsledku čoho pristúpil k odmietnutiu tejto sťažnosti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

28. Pokiaľ sťažovateľka poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, v ktorom tento súd prezentoval opačný právny názor, teda že ktorýkoľvek z potencionálnych dedičov je oprávnený podať žalobu o určenie, či vec patrí do dedičstva po poručiťovi, v tomto smere ústavný súd dodáva, že uvedenou judikatúrou nie sú všeobecné súdy a ani ústavný súd viazané, zdôrazňujúc najmä tú okolnosť, že na nastolenú právnu otázku existujú viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorého zákonnou povinnosťou je zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov na území Slovenskej republiky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2019

Mojmír Mamojka
predseda senátu